

kroniske Sygdomme, herunder saadanne Sygdomme, der allerede er begyndt før det enkelte Medlems Indmeldelse, og efter at Sygeforsikringen danner Grundlaget for Invalideforsikringen og dermed for de til denne knyttede rationelle Foranstaltninger til Bekæmpelse af Invaliditet, maa man anse det for naturligt, at Sygeforsikringen ogsaa paatager sig den nævnte Opgave, der for den enkelte Sygekasse praktisk taget ikke vil betyde nogen mærkbar Merudgift.

Et andet Punkt vedrører Proteseydelser. En Række Amputationer skyldes Ulykkestilfælde og den første Proteseydelse udredes som Regel af Ulykkesforsikringen. Men naar det drejer sig om Protesens Vedligeholdelse, maa som Regel enten Forsørgelsesvæsenet eller Invalideforsikringsfondens Midler træde til. Nu kan man næppe komme bort fra, at Udgifterne til Protesens Vedligeholdelse er direkte Følger af Ulykkestilfældet og som saadanne fortrinsvis vedkommer Ulykkesforsikringen. At henvise en efter Ulykkestilfælde amputeret Person til selv at vedligeholde Protesen af Ulykkesforsikrings-erstatningen er vel teoretisk muligt — er maaske ogsaa teoretisk begrundet, nemlig hvis disse Udgifter har været taget i Betragtning ved Erstatningens Beregning — men i Praksis hjælper en saadan Henvisning ikke, da Erstatningen ofte er opbrugt, naar Protesereparation eller Fornyelse bliver aktuel.

Udvalget har derfor ment at maatte pege paa dette Forhold, idet man f. Eks. kunde tænke sig Protese- og Bandagevedligeholdelsesudgifterne kapitaliseret og baandlagt til dette særlige Formaal. Man vilde derigennem opnaa, at den Forsikring, som naturligt bør bære denne Udgift, tillige sikrer Protesens faktiske Vedligeholdelse. Saavidt Udvalget bekendt er den svenske Ulykkesforsikring kommet ind paa en saadan Fremgangsmaade.

Uddannelse.

Det bliver dernæst Administrationens Opgave at undersøge, om Invaliden har eller er ved at faa en Uddannelse, der kan danne Grundlag for Beskæftigelse, og i benægtende Fald at drage Omsorg for Etablering af saadan Uddannelse. Man har her tænkt sig saavel almindelig Skoleuddannelse som højere Uddannelse samt Erhvervsuddannelse af enhver forekommende Art. Den højere Uddannelse, d. v. s. den kostbare Uddannelse, bør dog kun finde Sted ved Administrationens Foranstaltning i de Tilfælde, hvor den skønnes at være den eneste eller dog langt den sikreste Vej, ad hvilken Invaliden kan bringes til at ernære sig selv. Erhvervsuddannelsen bør ligeledes ske med tilbørlig Hensyntagen til Omkostningerne, saaledes at man i de Tilfælde, hvor to Veje maa antages begge at kunne føre til Maalet, naturligt bør vælge den billigste af disse Veje, saafremt det offentlige skal afholde Omkostningerne.

Erhvervsuddannelsen vil iøvrigt antage mange forskellige Former alt efter det enkelte Tilfældes Art, og Udvalget skal her navnlig fremdrage 3 Grupper af Tilfælde.

Den første Gruppe er de unge Invalidider, der endnu ikke har faaet nogen Erhvervsuddannelse. For disse, der maaske har et langt Liv for sig, maa der navnlig lægges en meget omhyggelig Plan med Hensyn til Valg af Erhverv og Gennemførelse af Uddannelsen hertil, og Invalidens Alder vil her medføre forholdsvis mindst økonomiske Betænkeligheder ved, om fornødent, at ofre ret store Beløb paa Uddannelsen, idet selv den kostbareste Uddannelse vil kunne »indtjenes« senere alene i Form af sparet offentlig Understøttelse. Planen for den unge Invalids Fremtid maa som anført lægges meget omhyggeligt, og man bør navnlig bestræbe sig for at undgaa Tilfælde, hvor man først ofrer Tid og Udgifter paa een Uddannelse, som Invaliden menes maaske at ville kunne klare, men som det senere viser sig, at han alligevel ikke kan magte i det lange Løb, for derefter at ofre nye Beløb og ny kostbar Tid paa en anden Uddannelse. Utidig Sparsommelighed ved den første Tilrettelæggelse af Uddannelsen kan her blive meget kostbar senere. Det er